

ner, som ikke ville betale, det skal jeg indrømme, det har jeg allerede gjort opmærksom paa, men naar Renten af en Restance skal være nogen virkelig Indtægt for dem, saa vil Stempelpagisten være forsvindende; det er kun for de smaae Restancer, hvor Stempelpapirpagisten kan være det Dobbelte og maaskee Firedobbelte af, hvad hele Restancen er, at jeg troer, at det vil være yderst uheldigt; hidtil have vi jo ingen Ulempe haft, vi have jo faaet baade Skat og Communeindtægter, uagtet Forretningen ikke er bleven beskrevet paa stempelt Papir, og jeg vil haabe, at det Samme skal blive Tilfældet for Fremtiden. Jeg troer virkelig, at Loven kan gaae, saaledes som den hidtil har bestaaet.

Ordføreren: Efter den Udtalelse, hvorved den ærede Minister sluttede sit Foredrag, kunde man jo vistnok med fuldstændig Sikkerhed see den Skjæbne imøde, som maatte blive det af Udvalget under Nr. 88 stillede Vædringsforslag tilbeel; jeg kan imidlertid dog ikke lade det, som han har anført, staae aldeles hen uden Mobbemærkning. Jeg troer nemlig, at jeg kan møde hans Udtalelse med en Bemærkning fra min Side, der forekommer mig at maatte blive af temmelig stor Vægt, den nemlig, at den Forsættning, hvorfra han gik ud, vistnok ikke er rigtig, og naar han kommer til at forhandle Sagen med de andre Ministre, hvorom der ved denne Leilighed er Spørgsmaal, vil han vistnok ogsaa komme til det Resultat, at jeg har Ret i denne min Paastand. Jeg veed, at netop dette Punkt har været Gjenstand for meget omhyggelige Undersøgelser og Overvejelser af forskjellige Autoriteter, Undersøgelser, som netop vare hidførte derved, at der var stor Tvivl om, hvorledes Forholdet nu retsligt maatte være at forstaae. Altsaa den Forsættning, hvorfra den ærede Minister gik ud, nemlig at der er en saadan Gjenfaldighed tilfælde i Forholdet mellem Kongeriget og de andre Landsdele; at hvad der udtaltes i Lovudkastets § 88 med Hensyn til Documenter, som, uagtet de ere oprettede i Kongeriget, dog angaae Eiendomme eller Formuesgjenstande i andre Landsdele og derfor ikke skulle være stempelpagtige efter Kongerigets Stempellov, at, siger jeg, en tilsvarende Regel

skal finde Sted for de andre Landsdeles Vedkommende — denne Forsættning troer jeg ingenlunde man med Sikkerhed tør gaae ud fra; jeg tør ikke benægte, at et modsat Princip skal være anerkjendt, men jeg tør sige Saameget, at det ingenlunde staaer fast, at der i den Retning finder Gjenfaldighed Sted mellem de forskjellige Landsdele. Det Princip, der er nedlagt i Lovudkastets 7de Afsnit, betræffende Lovens Omraade, er det, der udtales i Lovkastets § 88, at Afgjørelsen af, efter hvilken Lovgivning et Document skal stempelpagligt skal finde Sted, berøer paa, hvor Documentet oprettes. Det er Hovedreglen, men derfra gjøres til Gavn for de andre Landsdele i Monarchiet en Undtagelse, hvor Documentet vel oprettes i Kongeriget, men dog angaaer Eiendomme eller Formuesgjenstande, der findes i en af de andre Landsdele. Det var en supplerende Bestemmelse, man skal have i den følgende § 89, som handler om et andet Tilfælde, nemlig det Tilfælde, at et Document, uagtet det ikke er oprettet i Kongeriget og uagtet det derfor efter Hovedreglen i § 88 ikke falder ind under Kongerigets Stempellov, dog væsentlig i Medfør af de hidtil gjældende Bestemmelser og i Medfør af de Regler, som man i Consequents dermed fremdeles vil fastholde, alligevel betingelsesviis bliver stempelpagligt. Nu opstilles der blandt Andet den Regel under Lit. b, at et Document, der er oprettet udenfor Kongeriget, altsaa f. Ex. i Slesvig, skal være stempelpagligt efter den nærværende Lov, det er efter Lovudkastet, naar „det thinglæses, naar en Fordring efter samme anmeldes eller paa tales ved en Ret her i Kongeriget, eller desangaaende gjøres Ansøgning hos Kongen, Ministerierne“ osv. Altsaa, naar et Document er oprettet i Hertugdømmet Slesvig, være sig mellem to danske Undersaatter, fødte i Slesvig, eller mellem en Slesviger og en i Kongeriget hjemmehørende Mand, saa vil det blive at udsærdige i Slesvig paa slesvigstempelt Papir, og naar dette Document altsaa skal komme for Retten her i Kongeriget, skal det fremdeles blive stempelpagligt efter Kongerigets Stempellov, hvilket altsaa vilde medføre en dobbelt Stempelpapirbeskatning. Jeg kan ikke gaae i mit Hoved, at det